

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

7 FEBRUARIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 06 (887) † ANUL 18

ÎMPLINIREA DATORILOR

- Duminica a 16-a după Rusalii, Pilda talanților -

Ființa omenească este astfel alcătuită, încât poartă în sine toate puterile care o fac să crească și să se desfășoare spre scopul final. Aceste puteri nu lucrează singure, ci ajutate mereu de grija binefăcătoare a Providenței, care veghează fără întrerupere lângă noi. Fiecare om are în lăuntru său conștiința morală care îi spune ce trebuie să facă și de ce trebuie să se ferească pentru a putea fi împăcat cu sine și cu aproapele. Prin acest mijloc, omul poate, chibzând asupra a ceea ce cunoaște prin simțuri, să adâncească împlinirea datoriei de cultivare și folosire a darurilor cu care Dumnezeu ne-a înzestrat pentru mântuirea noastră. El ne va cere socoteală despre înmulțirea, întrebuințarea și folosirea acestor daruri. Despre această îndatorire ne vorbește Mântuitorul în Pilda talanților, îndemnându-ne la împlinirea conștiințioasă a datorilor și totodată la înmulțirea, întrebuințarea și folosirea, prin muncă, a darurilor ce le avem fiecare pentru această stare și chemare. Vorbind despre muncă, Mântuitorul nu numai că a aprobat-o, fiind strâns legată de firea omului, dar a înălțat-o, a sfințit-o și a binecuvântat-o. Omul este dator să muncească și pentru el și pentru alții. Însă munca are și rol moral. Omul harnic este drept, cinstit, iubitor. Sufletul lui, prins în muncă, nu mai are timp liber să umble pe cărările destrămării morale. Munca alungă trândăvia, care este rădăcina tuturor relelor. Ea disciplinează, îndreaptă pe drumul cel bun toate pornirile pătimase din om. Ea este un medicament, un întăritor care vindecă rănilor sufletului și înviează puterile trupului. Este izvor de virtuți. Cine muncește se întărește. Omul harnic este ca apa de izvor: gândurile lui sunt limpezi, simțurile curate și voința puternică. Omul leneș este ca apa stătătoare, în care se clocesc toți viermii și toate poftetele, patimile și gândurile rele; sau ca fierul ruginit care, deși este din același material, nu mai seamănă cu fierul de plug, care este curat, folositor și strălucitor. Prin muncă se ridică oamenii și popoarele la bunăstare, la civilizație și cultură. Prin muncă se asigură progresul omenirii și se îmbogățește zestrea noastră materială și spirituală. Munca este legea vieții și a fericirii omului. Trebuie să sporim darurile ce ni le-a dat Dumnezeu, atât pentru propășirea noastră, cât și a societății în care trăim, că numai cel ce se ostenește în via Domnului și-și dă toată silința ca să ajute cu mintea și cu puterea sa la progresul țării și al Bisericii este vrednic de cinste mare, și la oameni și la Dumnezeu. Cine însă îngroapă darurile sufletești, talanții de aur ai sufletului, în pământ, în țărână întinată de păcate ale trupului său și nu aduce roade vrednice de acești talanți, nu va avea parte nici de viață și nici de fericirea cea adevărată, ci de întunericul cel mai din afară, unde va fi plângere și scrâșnirea dinților. Amin.

Cum ne putem folosi de suferință?

Sfinții Părinți ai Bisericii ne învață că suferim fie din pricina propriilor păcate, ca o consecință a libertății prost folosite, a alegerilor proaste pe care le-am făcut, fie din pricina păcatelor familiilor noastre, fie din pricina lumii în care trăim. Exemplele biblice sunt: Ieroboam – care a suferit pentru păcatul tatălui său, Solomon; David – care a suferit pentru păcatele sale; Lot și toți ceilalți drepti care sufereau din pricina păcatelor lumii în care trăiau. Avem și pilda celor din închisorile comuniste. Majoritatea celor care au trăit pentru Hristos și au suferit pentru Hristos au fost arestați și supuși unor chinuri cumplite încă de la vârste foarte fragede, când încă nu avuseseră timp să facă păcate. Unii chiar și mărturisesc în biografiile sau în autobiografiile că erau curați la inimă și la trup. Cu toate astea, a îngăduit Dumnezeu ca ei să sufere pentru neamul omenesc și românesc. Și tot mai mulți părinți spun că, dacă astăzi încă este har, dacă celui care vrea să se apropie de Dumnezeu încă îi este ușor, chiar în halul în care se trăiește astăzi, în păcatul care a devenit normalitate, asta se datorează jertfei lor, suferinței lor. Și înțelegem de aici că în Biserică învățăm să suferim. Dacă suferința o umplem de prezența lui Hristos, aceasta capătă sens și putere mântuitoare pentru noi, pentru neamul nostru și pentru generația noastră. Câtă vreme suntem blocați în a căuta vinovați pentru suferința noastră – *soția care mă neglijează, părinții care nu mă înțeleg, șeful care mă persecută și așa mai departe* – nu avem nici o șansă să ieșim din suferință și din nefericire. În Biserică învățăm să trăim cu suferința, să ne folosim de suferință, ca trambulină spre rai. Pentru a ne vindeca trupurile și sufletele trebuie să trăim viața Bisericii. Iar viața Bisericii are două aspecte. Este viața liturgică, așa cum o cunoaștem cu toții, cu Tainele ei, însă, în egală măsură, trebuie să trăim viața ascetică a Bisericii. Unul dintre mărturisitorii din temnițele comuniste, care după ieșirea din închisoare a devenit preot, ajunsese la o așa trăire a acestei realități încât la o predică a spus: „*Credeți-mă, cred mai mult că Hristos este Cap Bisericii și că Hristos e Dumnezeu și e viu, decât că vă văd în fața mea*”. E cutremurător, cu atât mai mult cu cât avem și următoarea mărturie. El povestea cum a ajuns să se spună rugăciunea neîncetat în inima lui și, la un moment dat, cineva îl întreabă: „*Și cât a ținut starea asta?*”. Iar el răspunde: „*Cum adică, cât a ținut? Nu s-a terminat*”. Pentru el era așa o realitate rugăciunea neîncetată, prezența lui Hristos, vederea luminii necreate! Iar pentru noi, cei ce n-am trăit acestea, mărturisiri de genul acesta ar trebui să ne facă să ne dorim și noi lucrul acesta. Pentru că nu au fost supra oameni, n-au fost decât niște oameni ca și noi, dar care au plecat de acolo: și-au asumat suferința proprie, au compătimit cu suferința aproapei și au căutat să facă din Hristos calea vieții lor. Noi nu suntem singuri. Dumnezeu este cu noi. Să credem că îngerul nostru păzitor ne însoțește pretutindeni, că Maica Domnului ne ocrotește mereu și la bine și la rău. Să credem că mila Domnului ne însoțește mereu. Să-l cerem Domnului Iisus Hristos să ne întărească în credință pentru a putea face față tuturor încercărilor.

Credința întărește ceea ce rațiunea clatină. Pentru cine vrea sa creadă sunt o mie de motive. Pentru cine nu vrea sa creadă, nu-i nici unul.

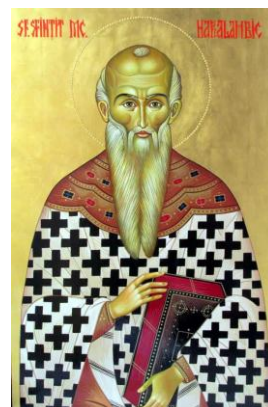
Depresia, o boala aparent banală, face mult rău umanității. De multe ori însă, de această tristețe covârșitoare are omul nevoie pentru a găsi drumul de întoarcere. Poate acesta este realismul de care avem nevoie pentru a înțelege că nu ne putem găsi împlinirea și bucuria vieții în tot felul de lucruri lumești și trecătoare. Un singur lucru îi trebuie sufletului pentru a fi fericit: „Gustul de Dumnezeu”. Dacă începem să-L căutăm pe Dumnezeu, să-L lucrăm, să-L avem în sufletul nostru, psihicul nostru se va echilibra. Dacă nu vom depune un pic de efort pentru a organiza viața noastră, vom fi clar viitori pacienți ai unui spital de psihiatrie. Numai cine n-a gustat din tristețea diagnosticată, poate spune că depresia nu este mare lucru, că se tratează. Depresia mai este numită „cancerul sufletesc” și este o problemă serioasă, cu care luptă omul uneori toată viața și pentru care are nevoie de mult efort și suport. Viața asumată, trăită într-o comunitate are o mare contribuție în starea psihică a omului, în prevenția tulburărilor psihice. Sunt mulți români plecați în străinătate care nu au luat nimic cu ei (*poate nu și-au luat nici părinții, nici copiii*), dar care au luat cu ei Biserica. Poate singurul loc în care românii din diaspora se întâlnesc și își tratează dorul, singurătatea și tristețea este Biserica. Uneori se întâmplă să se retragă în comunitățile lor, nemainteresându-i prea mult de restul lumii. Dar nu este de folos acest fel de existență creștină. Noi trăim în lume, dar nu trebuie să o părăsim. Noi suntem creștini în lume și purtăm un mesaj, al lubirii lui Hristos. Biserica este locul în care încercăm bateriile, iar apoi mergem în lume și împărțim ce am primit. În Biserica învățăm să trăim viața aceasta în perspectiva veșniciei. Aici formulăm o viziune, un mod de viață pe care îl împărtășim apoi celor din jurul nostru: „*Prin aceasta vă veți cunoaște că sunteți ucenicii Mei: vă veți iubi unii pe alții!*”. Omul s-a despărțit de Dumnezeu pentru că nu vrea să mai trăiască în această comuniune cu Dumnezeu. Însă golul acela îl deranjează, îl face nefericit, îl face să se simtă groaznic. Și atunci omul încearcă să-și umple golul acela cu orice altceva: plăceri, distracții, păcate. Și orice ar face, golul rămâne. Faptul că nu-și poate umple golul, la un moment dat ajunge la stările acestea depresive, de deznădejde, de totală lipsă de sens, de rost al vieții și dintr-o dată nu mai are chef și poftă de nimic. Dintr-o dată îl lasă toate puterile și dintr-o dată nu mai poate nici să acționeze. Lumea noastră aleargă, căutând să fie fericită, să se împlinească, să iasă dintr-o anume depresie pe care foarte mulți o conștientizează. Dacă oamenii ar citi mai mult Sfânta Scriptură, nu ar mai fi atât de depresivi, atât de deznădăjduiți, atât de rătăciți și fără sens. Cel mai bun antidot împotriva depresiei este Cuvântul lui Hristos din Sfânta Scriptură, care are în sine puterea de a ne învia, de a ne dăruia bucurie și liniște. Cuvintele noastre au păcate, oricât de îngrijit am vorbi, oricâtă artă a oratoriei am pune în ele. Cuvântul lui Hristos însă are liniște și foarte multă pace. Să citim din Sfânta Scriptură, să ne hrănim mintea și inima cu acest Cuvânt al lui Hristos, care este fără de păcat. În timp ce lumea este din ce în ce mai otrăvită de certuri, de violențe și ură, să fim noi primii care răspândim Dragostea lui Hristos!

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marți <i>9 februarie</i>	17:00	Vecernia hramului cu litie
Miercuri <i>10 februarie</i>	07:00-11:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți Sfințirea mică a apei
Vineri <i>12 februarie</i>	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă <i>13 februarie</i>	08:00	Pomenirea celor adormiți
Duminică <i>14 februarie</i>	07:00 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Sfântul Haralambie, ocrotitorul săracilor și al bolnavilor

– Al doilea hram al parohiei –

În data de 10 februarie săvârșim pomenirea Sfântului Sfințit Mucenic Haralambie, episcopul Magneziei din Asia Mică. A trăit în secolul al II-lea și este cel mai bătrân mucenic dintre cei cunoscuți de Biserică. Prin fapta și cuvântul său a adus mulți păgâni la creștinism, și-a atras mânia prigonitorilor. Datorită chinurilor cumplite pe care le-a îndurat de la prigonitori, Sfântul Haralambie a fost și este cinstit de creștinii ortodocși ca un mare mărturisitor și ocrotitor al celor aflați în suferințe și necazuri. Pentru credința sa neclintită și pentru răbdarea de care a dat dovadă în fața chinurilor, creștinii l-au luat ca ajutor atunci când și ei erau în suferințe, boli sau necazuri ale vieții. Astfel, evlavia credincioșilor ortodocși l-a considerat pe Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie, ocrotitor de boli, de moarte năprasnică, iar pentru că sfântul fusese păstor înainte de a fi hirotonit, țărani îi cereau să le aperse animalele domestice și să-i ajute să aibă roadă bogată. Cu siguranță, Sfântul i-a ajutat pe foarte mulți în rugăciunile lor, pentru că altfel nu s-ar putea înțelege mulțimea de tradiții populare, legate de cinstirea lui, dar și numărul mare de biserici și mănăstiri care i-au fost închinat. Românii l-au cinstit pe Sfântul Haralambie, cerându-i să-i aperse de boli, de moarte năprasnică și să le ocrotească animalele. Sensibili la sfinții care au fost păstori, românii, cu un bogat trecut pastoral, s-au simțit atașați foarte mult de acest sfânt, construind sfinte locașuri în cinstea lui și păstrându-i sfintele moaște ca daruri neprețuite și făcătoare de minuni. Astfel, aproape în toate regiunile din România există cel puțin o biserică închinată Sfântului Haralambie. Dacă Maica Domnului este izvorul tămăduirilor, atunci Sfântul Haralambie este ocrotitorul săracilor și al bolnavilor. Nici nu se putea o asociere mai potrivită de hramuri pentru o biserică sau parohie, cum este a noastră. Serbând în această zi pe Sfântul sfințit mucenic Haralambie, al doilea hram al parohiei, Biserica noastră îmbină dimensiunea liturgică cu cea social-filantropică.

Sfinte Haralambie, apără-ne de necazuri și vindecă-ne bolile!